

Ако, обаче, установи, че по мѣстнитѣ търговски обичаи се продава на вѣра, то това може да направи и коммиссионеринѣтъ стига да не е получилъ противоположна заповѣдь отъ довѣрителя си.

Коммиссионеринѣтъ, който въпрѣки горнитѣ правила продаде на вѣра, е длъженъ веднага да заплати покупната цѣна, освѣнъ ако довѣрителѣтъ одобри продажбата на вѣра. Ако коммиссионеринѣтъ може да удостовѣри, че при заплащаніе въ брой щѣше да се постигне по-малка цѣна, длъженъ е да заплати само тая цѣна, ако пъкъ тя е по-малка отъ оная, която е опрѣдѣлилъ довѣрителѣтъ, то е длъженъ да заплати съгласно чл. 360-й и разликата въ цѣната.

Въ тоя случай той е длъженъ да извѣсти довѣрителя си за направената на вѣра продажба.

Чл. 365. Коммиссионеринѣтъ отговаря спрѣмо довѣрителя като длъжникъ за всичкитѣ задължения на страната, съ която е сключилъ договоръ, ако е приелъ върху си тази отговорность, или ако споредъ мѣстнитѣ търговски обичаи, тази отговорность тѣжи върху него.

Чл. 366. Довѣрителѣтъ е длъженъ да заплати на коммиссионера всичко онова, което той е израсходвалъ за сдѣлката въ брой, или което той, по необходимостъ или въ полза на сдѣлката, е иждивилъ. Това се прилага и въ случай, когато коммиссионеринѣтъ си е служилъ съ собственитѣ си влагалища, прѣвозвателни срѣдства и работници.

При това коммиссионеринѣтъ има право да иска за сдѣлката възнаграждение (провизіонъ), което, въ отсъствие на парично съглашение, се опрѣдѣля споредъ мѣстнитѣ търговски обичаи. Ако коммиссионеринѣтъ е поржчител-